

Dániel könyve – Nyolcvannégyedik szám

A laodiceai adventizmus négy nemzedékének feltárása: utazás a bibliai párhuzamosság és a prófétai próbatétel tükrében

Jeff Pippenger

2024-02-17

Az igazság két vagy három tanúvallomás alapján állapíttatik meg, és Ezékiel nyolcadik fejezetének négy utálatossága, mint a laodiceai adventizmus négy nemzedéke, több tanúbizonysággal is rendelkezik. Korábbi cikkekben azonosításra került, hogy a Jelenések könyve második és harmadik fejezetének hét gyülekezete nemcsak a modern Izrael történetét jelképezte az apostolok idejétől a világ végéig, hanem e hét gyülekezet az ősi Izrael történetét is jelképezte Mózes idejétől Krisztus idejéig.

Az efezusi gyülekezet egyaránt a korai keresztény egyházat, valamint az ősi Izraelt Mózesről a bírúk koráig jelképezte. A szmírnai gyülekezet az üldözés időszakát jelképezte a tanítványok korától Konstantin római császárig, továbbá a bírúk korszakát is, amikor mindenki azt cselekedte, amit a maga szeme előtt jónak látott. A pergamoni gyülekezet a megalkuvás időszakát jelképezte Konstantintól a pápaság 538-as kezdetéig, továbbá azt az időszakot is, amikor az ősi Izrael elvetette Istent és királyt választott magának, és szüntelenül megalkudott a körülötte lévő pogány királyságokkal. A negyedik gyülekezet, Thyatira, amelyet Jézabel jelképez, a pápai uralom időszaka 538-tól 1798-ig, valamint az ősi Izrael hetvenéves babiloni fogsága is.

Az a négy gyülekezet az adventizmus négy nemzedékét is jelképezi, és tanúbizonyságot tesz arról, hogy Ezékiel négy utálatossága miként alkalmazható a négy nemzedékre. Az 1863-as lázadást az ókori Izrael első nemzedéke jelképezte, amint azt Áron aranyborjú körüli lázadása szemlélteti. Az első nemzedék magában foglalja az efezusi gyülekezetnek adott tanácsot, amely rámutat arra, hogy Isten népe elhagyta első szeretetét, és meg kellett térnie, visszatérve első szeretetéhez. 1863-ban az első szeretetet — amint azt William Miller ékszerei (az alapvető igazságok, különösen a „hét idő”) jelképezték — félretették, és Isten népe felszólítást kapott a visszatérésre.

De az a panasza ellened, hogy elhagytad az első szeretetedet. Emlékezzél meg azért arról, honnan estél ki, és térj meg, és az első cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök hozzád, és kimozdítom gyertyatartódat a helyéből, ha meg nem térsz. Jelenések 2:4, 5.

A milleriták megküzdöttek a hitehagyott protestantizmussal, amelyet Jeremiás a „csúfolódók gyülekezetének” nevezett, és türelmesen vártak arra, hogy a látomás beteljesedjék, mert amikor beteljesedik, nem hazudik. A „csúfolódók gyülekezetét” az az öreg próféta jelképezte, aki hazudott a júdai prófétának, aki megfeddette Jeroboám hamis istentiszteletét.

Tudom a te cselekedeteidet, és fáradozásodat, és kitarodást, és hogy nem tűrheted a gonoszokat; és megpróbáltad azokat, akik apostoloknak mondják magukat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket. És terhet viseltél, és kitartó voltál, és az én nevemért fáradoztál, és nem lankadtál meg. Jelenések 2:2, 3.

A szmirnai második gyülekezet az őskeresztény egyház üldöztetésének időszakát jelképezte, amely valódi vértanúkból és olyanokból állt, akik kevésbé szent indítékok miatt maguk idézték elő az üldöztetést. Egyúttal a Bírak korát is jelképezte, amikor az ősi Izráelben mindenki azt cselekedte, ami helyesnek tűnt a maga szemében. Az 1888-ban kezdődött lázadás nemzedéke azzal egy időszakot azonosított, amikor üldözés irányult a Prófétaág Lelke, az adott óra kiválasztott hírnökei és a Szentlélek ellen. Bevezetett egy olyan korszakot, amikor a laodiceai adventizmus ősi emberei azt választották, hogy azt cselekszik, ami helyesnek tűnt a saját szemükben, amint ezt olyan férfiak példája tanúsítja, mint Kellogg, Prescott és Daniells.

Az akkori hűséges keveseknek halálos kimenetelű lelki harcban kellett állniuk egy olyan csoporttal szemben, amely azt állította magáról, hogy zsidó, pedig nem az volt. Vezetői tisztségeik ellenére a Sátán zsinagógájához tartoztak, amint arról White testvérnő tett bizonyosságot, amikor azonosította, hogy némelyeket „olyan angyalok irányítottak, akiket kiűztek a mennyből.” Bölcsnek vallották magukat, de balgák voltak. Abban az időszakban nem hangzott el kárhoztatás a bölcsök ellen, hanem inkább bátorítás arra, hogy mindhalálig hűségesek legyenek. 1915-ben White testvérnő utolsó szavai, amelyeket valaha is kimondott, ezek voltak: „Tudom, kinek hittem”, mert mindhalálig hűséges volt.

Ismerem cselekedeteidet, nyomorúságodat és szegénységedet (de gazdag vagy), és ismerem azok káromlását, akik azt mondják, hogy zsidók, és nem azok, hanem a Sátán zsinagógája. Semmit se félj attól, amit szenvedned kell. Íme, az ördög némelyeket közületek börtönbe fog vetni, hogy megpróbáltassatok; és nyomorúságotok lesz tíz napig. Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját. Jelenések 2:9, 10.

Pergamon gyülekezete az igazság és a tévedés, a pogányság és a kereszténység közötti megalkuvást jelképezte Konstantin császár idejében, valamint az ősi Izráelben a királyok történetének idején bekövetkezett megalkuvást is. Az igazság és a tévedés elegyét jelképezte, amely csak tévedést eredményezhet. Ezt jelképezte az 1919-es bibliai konferencia is, amelynek során megjelent a „The Doctrine of Christ” című könyv abból a célból, hogy egy olyan adventista üzenetet hozzanak létre, amely közelebb áll a hitehagyott protestantizmus hamis evangéliumához. Az adventizmus harmadik nemzedékében következtek be az igazságot érintő nagy megalkuvások.

Abban a nemzedékben, 1919-től kezdődően, kezdte meg az egyház azt a kompromisszumot, amely az Egyházi Kézikönyvet eredményezte. Abban a nemzedékben, 1919-től kezdődően, kezdte meg az egyház azt a kompromisszumot, amely akkreditációt tett szükségessé mind az egészségügyi, mind a vallási iskolákban. Abban a nemzedékben indult meg az elmozdulás a modern, katolikus alapú Bibliák felé. Abban a történelmi folyamatban mutatkozott meg a vezetés készsége arra, hogy kapcsolatokat létesítsen olyan rendszerekkel, amelyek nyíltan keresztényellenesek voltak.

E gyakorlat a polgárháború idején, mintegy csecsemőkorában született meg, amikor a laodiceai vezetés jogi kapcsolatot létesített az Egyesült Államok kormányával annak érdekében, hogy kedvezőbb kimenetelt biztosítson az egyház azon ifjú férfitagjai számára, akiket be akartak sorozni Amerika történelmének leghalálosabb háborújába; ugyanez megismétlődött az első világháború kezdetén, amikor a Generálkonferencia elnöke, A. G. Daniells kapcsolatba lépett a német

kormányval, jóváhagyását adva ahhoz, hogy Németország besorozza és katonai szolgálatra kényszerítse a fiatal férfiakat, hogy fegyvert viseljenek, és hogy semmibe vegyék a szombatot. Daniells e cselekedete olyan szakítást idézett elő, amely a Hetednap Adventista Reformmozgalom mindmáig létező különféle szakadár ágait eredményezte.

Ez a megalkuvás tovább folytatódott Hitler náci Németországával, majd azokkal a nemzetekkel, amelyek a Szovjetuniót alkották, és mindmáig fennmarad olyan rendszerekben is, mint Kína. A harmadik nemzedéknek az államvezetéssel való kapcsolatában megnyilvánuló megalkuvását előképezte az ókori Izráel királyainak és Konstantinnak megalkuvása, amint azt a pergamoni gyülekezet jelképezi. Ez az időszak egyúttal egyházkormányzatának megalkuvását is képviselte a béke és biztonság hamis evangéliumával, amelyet Prescott „The Doctrine of Christ” című műve képvisel.

Tudom a te cselekedeteidet, és hogy hol lakozol, ott, ahol a Sátán királyiszéke van; és ragaszkodol az én nevemhez, és nem tagadtad meg az én hitemet még azokban a napokban sem, amikor Antipás, az én hű mártírom, megöletett nálatok, ahol a Sátán lakozik. De van valami kevés panasgom ellened, mert vannak ott nálad, akik a Bálám tudományát tartják, aki Balákot arra tanította, hogy botránkozást okozó követ vessen Izráel fiai elé, hogy bálványáldozati húsból egyenek, és paráználkodjanak. Jelenések 2:13, 14.

A paráznság a Generál Konferencia azon cselekedetét jelöli, hogy a romlott kormányzatokkal való szükséges munkakapcsolatok fenntartásának ürügye alatt olyan nemzetekhez igazodott, mint a náci Németország és a Szovjetunió, miközben semmibe vette azokat a hűségeseket azokban a nemzetekben, akik üldöztetést szenvedtek el a különféle rendszerektől, amelyekhez a Generál Konferencia csatlakozott. A bálványoknak áldozott eledel a hitehagyott protestantizmus és a katolicizmus hamis módszertanát jelképezte, amely akkorra már szilárdan meghonosodott a laodiceai adventizmus egyetemén, amelyek beleegyeztek, hogy a hitehagyott módszertanok irányelvei szerint kormányoztassanak, mind a vallás, mind az egészség területén.

Jézus a harmadik nemzedék végét ugyanúgy szemléltette, mint annak kezdetét, mert a negyedik nemzedék eljövételét az 1957-ben megjelent Questions on Doctrine című könyv kiadásával jelölte meg, amely teljes mértékben elvetette azt az elsődleges, az üdvösséget érintő különbségtételt, amely az igazság és a hitehagyott protestantizmus, valamint a katolicizmus téves eszméi között fennáll. A könyvnek természetesen több téves tanítása is van, de lényegében azt tanítja, hogy lehetetlen Krisztusban győzedelmes életet élni mindaddig, amíg az embert a második eljövettelkor csodálatos módon meg nem változtatják. A könyv annak a nemzedéknek a kezdetét jelezte, amelyben a huszonöt vén férfinak le kellett borulnia a nap előtt. Megérkeztek azok a politikai és vallási elemek, amelyek szükségesek voltak ahhoz, hogy a laodiceai adventista egyház elfogadja a vasárnap imádatát a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény idején.

Ezékiel negyedik utálatossága akkor következik be, amikor a kilencedik fejezetben a hűséges kevesek pecsétet kapnak homlokukra, közvetlenül azelőtt, hogy a pusztító angyalok megkezdnék munkájukat. A látomás a nyolcadik fejezet első versében, a hatodik év hatodik hónapjának ötödik napján kezdődik. A látomás azon a napon kezdődik, amely megelőzi az ítélet végrehajtását azokon,

akik leborulnak a nap előtt, ami a pápai tekintély jele, és nevének száma: „666.”

A száznegyvennégyezer elpecsételésének munkája 2001. szeptember 11-én kezdődött, amikor az iszlám harmadik jajszava megtámadta a földi fenevadat. Ez a támadás megharagította a nemzeteket, és jelezte a késői eső érkezését. A késői esőt azonban csak azok ismerték fel, akiket visszavezettek az adventizmus alapjaihoz, hogy meglássák: az iszlám három jajszava alapvető igazság. Abban az időpontban azok, akiket visszavezettek a régi ösvényekhez, amelyeket Jeremiás „nyugalomnak” nevez (ami a késői eső), vagy őrállókká lettek, akik megfűjták a harmadik jajszó trombitáját, vagy azok közé tartoztak, akik megtagadták, hogy hallgassanak a trombita szavára, s ezáltal megtagadták, hogy a régi ösvényeken járjanak.

Ezután atyjuk 1863-as lázadásának bűne által tétettek próbára. Ugyanabban az időpontban érkezett meg Krisztus igazságosságának üzenete, amely „a hit általi megigazulás valóságban”. Ez volt Jones és Waggoner laodiceai üzenete, és Ezékiel üzenete a halott, száraz csontokhoz, amely a „négy szél” felől jött, amelyek a harmadik jaj iszlámjának jelképei (a „haragos ló”, amely ki akar törni). Az a kevés hűséges ezután atyjuk 1888-as lázadásának bűne által tétett próbára, amikor a Jelenések tizennyolcadik fejezetének hatalmas angyala alászállt, miközben New York város nagy épületei ledőltek, és beteljesedett a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének elsőtől harmadikig terjedő verse.

Azután a késői eső üzenetének azonosítása által tétettek próbára. Vajon a késői eső Isten hatalmának olyan megnyilatkozása volt-e, mint a múlt korszakokban, vagy Isten hatalmának megnyilatkozásai csupán a múltban voltak? A hűséges kevesek ezután atyáik 1919-es lázadása által tétettek próbára. Az, hogy a hűséges kevesek miként jutnak át e három próbán, határozza meg, vajon megkapják-e homlokukra Isten pecsétjét, vagy végül a laodiceai adventizmus huszonöt vénéjével együtt a nap előtt borulnak le.

A laodiceai adventizmus négy nemzedékének minden lázadása megtalálja maga megfelelő párhuzamát 2001. szeptember 11-ében. Ez a dátum, amelyet Ézsaiás a „keleti szél napjaként” azonosított, jelzi a száznegyvennégyezer elpecsételésének ideje kezdetét, és az elpecsételés ideje egy időszak. Az időszak végét a kezdete szemléltette, mert Jézus mindig egy dolog végét egy dolog kezdetével szemlélteti. Az elpecsételési folyamat végső mozzanataiban azok a próbák, amelyek az időszak kezdetén lettek ábrázolva, ismételten megismétlődnek.

2001. szeptember 11-én érkeztek azok a próbatételek, amelyeken a laodiceai adventizmus lázadói megbuktak — amint azt Ezékiel négy utálatossága, valamint a Jelenések könyve második és harmadik fejezetének első négy gyülekezete ábrázolja —, jelezve egy olyan megpróbáltatási folyamat kezdetét, amely azok számára, akik magukat hetednapi adventistáknak vallják, vagy a fenevad bélyegéhez, vagy Isten pecsétjéhez vezet.

A laodiceai adventizmus vezetősége saját csalárdságainak köteleiben vergődik, és gyakorlatilag lehetetlen számukra, hogy „felismerjék” Isten hatalmának megnyilvánulása ismétlődését, amint azt a korábbi reformmozgalmak képviselték, beleértve azt a reformmozgalmat is, amely létrehozta az adventizmust. Az öreg férfiak szétszórták és elfedték a Miller drágakövei által jelképezett tanításokat hamis pénzérmékkel és drágakövekkel. A King James Biblia ékszerartóját az archaikus

nyelvezet korába utalták, és modern nyelvezetű Bibliákkal helyettesítették, amelyek a bűn emberének terminológiájában vannak megfogalmazva.

Ha az ősrégi emberek közül bárki hajlandó volna fontolóra venni annak lehetőségét, hogy a késői eső üzenete nem békesség- és biztonságüzenet, számukra gyakorlatilag lehetetlen volna felismerni, hogy Isten hatalmának megnyilvánulásai a múlt szent történeteiben azok, amelyek kifejezetten azonosítják a száznegyvennégyezer elpecsételését. Még nehezebb számukra felismerni azt, hogy azok a szent történetek, amelyek a legközvetlenebbül azonosítják a száznegyvennégyezer elpecsételését, ugyanazok a szent történetek, amelyek betöltik Malakiás harmadik fejezetét, mert Malakiás harmadik fejezete megállapítja, hogy mindig van egy hírnök, aki előkészíti az utat a Szövetség Követének hirtelen eljövetele előtt. Ezt a hírnököt Illés próféta jelképezte, aki bátran kijelentette, hogy az ő történetében nem lesz eső, kivéve, ha az az ő szolgálata által jön el.

Ezékiel hetven véne nevetségesnek találná elfogadni, hogy az Úr temploma voltukra vonatkozó állításuk megalapozatlan volt, és valójában egy olyan nép igényét képviselte, amely mellett elhaladtak, miként a szőlőskert is azoknak adatott, akik a szőlőskerthez méltó gyümölcsöket teremnek. A harmadik jaj üzenete, az utat előkészítő követ, a szőlőskert éneke mind azok ellen a hagyományok és szokások ellen tanúskodnak, amelyekbe bizalmukat vetették, és csaknem leküzdhetetlen akadályt képeznek a késői eső felismerése előtt.

A százhuszonnégyezer megpecsételésének lezárása ugyanazokat a próbákat tárja fel azok számára, akik azt állították, hogy „felismerték” az iszlám szerepét a harmadik Jajban. Az a „tudás gyarapodása”, amely elindította a millerita mozgalmat, a „hét idő” végén, 1798-ban kezdődött. Az a „tudás gyarapodása”, amely elindította a százhuszonnégyezer mozgalmát, egy jelképes „hét idő” (százhuszonhat év) végén, 1989-ben kezdődött. A növekvő hitehagyás e százhuszonhat éve alatt a laodíceai adventizmus eljutott negyedik és egyben végső nemzedékéhez.

Egy nemzet vagy nép a harmadik és negyedik nemzedék idején tölti be próbaidejének poharát, és ez az idő most elérkezett. A Dániel könyvéből származó „ismeret gyarapodása”, amelyet a Hiddekel folyó jelképez, egyben az az ismeret is, amely megnövekszik, amikor Jézus Krisztus kijelentése közvetlenül a kegyelmi idő lezárulta előtt feltáratik.

Dániel könyvének utolsó három fejezetét a következő cikkben fogjuk tárgyalni.

„Gyorsan közelednek azok a napok, amikor nagy tanácstalanság és zűrzavar lesz. Sátán, angyali öltözetbe öltözve, ha lehetséges, még a választottakat is megtéveszti. Sok isten és sok úr lesz. A tanításnak mindenféle szele fűjni fog. Akik a „hamisan így nevezett tudománynak” adták a legfőbb hódolatot, akkor nem lesznek vezetők. Akik értelemben, zsenialításban vagy tehetségben bíztak, akkor nem fognak a sorok élén állni. Nem tartottak lépést a világossággal. Akik hűtlennek bizonyultak, azokra akkor nem bízzák a nyáját. Az utolsó ünnepélyes munkában kevés nagy ember vesz majd részt. Elégedettek önmagukkal, függetlenek Istentől, és Ő nem használhatja őket. Az Úrnak vannak hűséges szolgálói, akik a rostálás és próba idején szemmel láthatóvá lesznek. Vannak most rejtőző drága lelkek, akik nem hajtottak térket Baál előtt. Nem kapták meg azt a világosságot, amely összpontosított ragyogással fénylett rátok. De lehet, hogy durva és nem vonzó külső alatt az igazi keresztény jellem tiszta fényessége fog

megmutatkozni. Nappal az égre tekintünk, de nem látjuk a csillagokat. Ott vannak, az égboltozaton szilárdan rögzítve, de a szem nem tudja megkülönböztetni őket. Éjjel meglátjuk valódi ragyogásukat.” Bizonyágtételek, 5. kötet, 80–81.